

Απάντηση σε ένα γράμμα και μια τύψη.

«Πείτε μου, Κυρία, σας παρακαλώ. Είναι δυνατόν ο Θεός να αγαπάει **ε μ έ ν α**;...»

Πόση αγωνία δεν κρύβει αυτό το ερώτημα; Στ' αλήθεια είναι δυνατόν ο Θεός να μ' αγαπά χωρίς όρους; Μπορώ να πιστέψω ότι είμαι αποδεκτός από το Θεό;

Μέσα μου διεξάγεται ένας άνισος αγώνας λογικής εναντίον βιώματος ή αν θέλεις «μυαλό εναντίον καρδιάς». Και είναι ίσως, για πολλούς από μας, μια μάχη χαμένη από χέρι γιατί από τότε που μάθαμε να συλλαβίζουμε τις πρώτες μας λέξεις μας εκπαιδευτήκαμε να υπακούμε σε ό,τι φαίνεται λογικό και πειστικό.

Αν κάτσεις ήσυχα (τότε) θα είσαι καλό παιδί (τότε) θα σε αγαπά η μαμά και (τότε) ο μπαμπάς θα σου αγοράσει σοκολάτα.

Αλλά στην ουσία αυτό που δεν φανερώνει η τόσο λογική αυτή πρόταση είναι η κρυφή της Συνθήκη. Μ' αγαπούν γιατί είμαι καλό παιδί (και τι σημαίνει «καλό» και τα «κακά» παιδιά ποιος θα τα αγαπήσει;) και επιπλέον γιατί κάθισα ήσυχα και άφησα τους γονείς μου ανενόχλητους.

Έτσι, έμαθα από νωρίς ότι η αγάπη είναι λογική, μέσα από την παραγωγή ορθά διατυπωμένων προτάσεων. Η αγάπη συνεπάγεται ότι θα υπακούω στους όχι μόνο πειστικούς αλλά και πιεστικούς συλλογισμούς αυτών που μου είναι σημαντικοί και μπορούν να αποφασίζουν για το «καλό» μου όταν είναι έγκυρο γι' αυτούς. Είναι οι αυθεντίες της ζωής μου και με προετοιμάζουν για τη ζωή εφοδιάζοντάς μου κατάλληλα και το οπλοστάσιο της λογικής μου ώστε να μπορώ να φτιάχνω κι εγώ παρόμοιους δικούς μου ορθούς συλλογισμούς.

-Αν κάτσω φρόνιμα και είμαι καλό παιδί όλοι θα με αγαπούν και θα έχω πολλές σοκολάτες...

-Κι επειδή εγώ δεν πρόκειται να κάτσω φρόνημα και δεν θέλω να είμαι καλό παιδί κανένας δε θα με αγαπά και άρα δεν θα φάω ποτέ σοκολάτες αλλά σκασίλα μου...

-Η μου είναι αδιάφορο τι θέλουν οι άλλοι γι' αυτό κι εγώ θα αγοράζω τις σοκολάτες μόνος μου!

Μέσα απ' αυτές τις στάσεις ζωής θα διαμορφωθούν ανάλογα κι οι σχέσεις μου χωρίς να αμφισβητώ πόσο τρωτός κι ευάλωτος θα νιώθω. Κι όσο θα μεγαλώνω, αν δεν έρθει η ώρα να ψυχανεμιστώ ότι η αγάπη δεν μπορεί να υπακούει στη λογική, ότι «ή αγαπάς ή δεν αγαπάς», χωρίς δωροδοκίες και εκβιασμούς, τόσο θα ισχυροποιείται μέσα μου η πεποίθηση ότι κάθε μορφή αγάπης αν δεν έχει κίνητρο και απολαυή το κέρδος είναι ανυπόστατη.

-Αφού είμαι καλό παιδί γιατί δεν παίρνω πολλές σοκολάτες (όπου σοκολάτα βάλει υποκλίσεις, φιλοφρονήσεις, εγκώμια και χειροκροτήματα);

-Αφού δεν είμαι καλό παιδί μπορώ να κλέβω του αλλουνού τις σοκολάτες, καθότι είναι και βλάκας και καλά να πάθει, ας πρόσεχε.

-Αφού δεν με νοιάζει να είμαι καλό παιδί και κανένας δεν νοιάζεται για μένα θα φτιάξω έναν απρόσβλητο τοίχο γύρω μου ώστε όταν τρώω μόνος μου τις σοκολάτες και να μη με παίρνουνε χαμπάρι.

Και πάντα, νηστικός θα τριγυρνώ, σαν τον Καραγκιόζη. Ψεύτικη σκιά του εαυτού μου. Όλη αυτή η στεγανοποίηση του ορθολογισμού μου 'μαθε πια ότι η αγάπη είναι λογιστικά κατάστιχα και προσθαφαιρέσεις που πρέπει να τηρούνται με ευλαβική ακρίβεια. Όποιος δεν μου δίνει σοκολάτες δεν μ' αγαπά, διότι αγάπη θα πει Ενεργητικό=Παθητικό κι όταν μου λείπει μια σοκολάτα οι άλλοι μου χρωστούν αλλά κι όταν μου περισσεύει αυτό σημαίνει πως μου αξίζει, γιατί η επιχείρηση πάει καλά. Μ' αυτόν τον τρόπο, παγιώνεται στη σκέψη μου η μια και ξεχωριστή βεβαιότητα: Η αγάπη χρειάζεται αποδείξεις. Χειροπιαστές αποδείξεις.

Θα πρέπει να αποδεικνύω στους άλλους ότι την αξίζω και να μου αποδεικνύουν ότι την κέρδισα.

Αλλά πότε η αγάπη θα είναι **χάρισμα**;

Κι αν δεν υπάρχει Θεός πάει καλά. Νηστικός πάλι θα τη βγάλω...

Αν όμως υπάρχει Θεός που είναι η σοκολάτα μου;

Αν υπάρχει Θεός κι εγώ δεν είμαι καλό παιδί την έκανα!...Ποτέ δεν θα πάρω σοκολάτα!

Αν τέλος υπάρχει Θεός και εγώ κρυμμένος πίσω απ' τον μαντρότοιχο της λογικής μου, τρώγοντας τις κλεμμένες σοκολάτες μου ανενόχλητος, πολύ θα με ενοχλεί η παρουσία του γιατί δεν μου αρέσουν αυτοί που μπορούν να με κρυφοκοιτάζουν ενώ εγώ δεν τους βλέπω...

Η αλήθεια μου είναι πως όσο και να ψάχνω το Θεό με τη λογική μου τίποτα δεν μπορεί να ανακουφίσει τη πείνα μου για μια γλυκιά, χωρίς όρους αγάπη.... Καμία ερμηνεία, κανένα επιχείρημα... Η αγάπη είναι πέρα από τη λογική και έχει να κάνει με την εμπιστοσύνη σ' αυτό που λέει η καρδιά μου. Να πάψω να διχάζομαι στα δυό και να πρέπει να υπερισχύει η λογική έναντι αυτών που νιώθω για να τα πιστέψω...

...Γιατί αλλιώς, πώς να Του πω «Ευχαριστώ για όλη αυτή την ομορφιά που νιώθω»;...

...Αλλά και πάλι, δεν θα 'τανε πιο λογικό και τίμιο να πω για μένα: «Δεν υπάρχει ο Θεός στη σκέψη μου» παρά να προσπαθώ να πείσω όλους τους άλλους γύρω μου πως είναι λάθος αυτό που νιώθουν για να ησυχάσω;...

Σ' ακούω και γι' άλλη μια φορά καταλαβαίνω πως πρέπει κάποιος να πονέσει για να μάθει να ακούει την καρδιά του γιατί ο δρόμος της είναι θαμμένος κάτω απ' τα μπάζα του μυαλού μας και χρειάζεται αγώνας να ελευθερώσουμε το πέρασμα της φωνή της μέσα μας.

Αλλά το ξέρω. Το πιο μεγάλο, το μεγαλύτερο απ' όλα, πρόσκομμα είναι Εκείνος, ο ίδιος ο Γιώτα Χι.

Ποτέ Του δεν απέδειξε πως είναι ο Θεός μας. Ποτέ Του δεν μας αποπλάνησε με σοκολάτες. Αλλά τι τόλμησε να κάνει; Να βγει ξυπόλυτος στους δρόμους για να πει ανερυθρίαστα πως η αγάπη δεν εξαγοράζεται. Πως η αγάπη είναι για όλους...τζάμπα! Πως όταν αγαπάς δε βάζεις όρους γιατί η αγάπη δεν έχει λογική, είναι παράλογη γι' αυτό και είναι αγάπη και όχι αγοραπωλησία. Τι σκάνδαλο!

...Λες γι' αυτό να μην πεθαίνει;

«...γιατί είναι Κραταιά σαν θάνατος η αγάπη

σκληρός όπως ο Άδης ο ζήλος της

χείμαρροι να σβήσουν την αγάπη δεν μπορούν

ούτε μπορούν ποτάμια να τη σβήσουν...»

(Άσμα Ασμάτων)

κ.Πανωραία Κανελλοπούλου